

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 181/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] zastúpeného advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom, Gelnická 33, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžfk 23/2018 z 30. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozsudku a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 13. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], narodeného

████████████████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžfk 23/2018 z 30. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol rozhodnutím Daňového úradu Trenčín č. 1416632/2016 z 27. júla 2016, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 104248966/2016 z 8. novembra 2016, určený rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v sume 23 763,12 € nepriznaním nadmerného odpočtu DPH 18 651,73 € a vyrubení dane 5 111,39 € za zdaňovacie obdobie august 2012 pre nesplnenie podmienok na oslobodenie od DPH pri intrakomunitárnom dodaní tovaru do iného členského štátu podľa § 43 zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

4. Sťažovateľ podal 11. januára 2017 na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) správnu žalobu, ktorú krajský súd rozsudkom č. k. 11 S/2/2017-59 z 20. marca 2018 zamietol.

5. Proti označenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že je zamietol.

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu a daňových orgánov o tom, že nadobudnutie tovaru od sťažovateľa nebolo spoločnosťami [REDACTED] deklarované. Tento záver je však v rozpore so zisteným skutkovým stavom, keď bolo preukázané, že bitúnok [REDACTED] [REDACTED] potvrdil dodanie 200 kusov ošípaných od sťažovateľa 30. augusta 2012. Sťažovateľ ošípané nepredával označenému bitúnku, ale spoločnosti [REDACTED]. Sťažovateľ pred všeobecnými súdmi tvrdil, že pri preprave živých zvierat platia veľmi prísne pravidlá a živé zvieratá určené na porážku sa prevážajú priamo na bitúnky. Aj z uvedeného dôvodu na príslušných CMR dokladoch sú ako koneční odberatelia uvedené bitúnky [REDACTED] [REDACTED] v Maďarsku.

7. Sťažovateľ pred najvyšším súdom namietal, že krajský súd na jednej strane uviedol, že spoločnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] dodala 200 kusov ošípaných z chovu sťažovateľa, no súčasne uviedol aj to, že zo zistení správcu dane nevyplýva, že dodané ošípané sú z chovu sťažovateľa. Táto jeho námietka však ostala zo strany najvyššieho súdu bez odpovede.

8. Najvyšší súd taktiež nereagoval na námietku sťažovateľa, že z rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, aký bol dôvod nepriznať oslobodenie od dane z dodávky ošípaných odberateľovi [REDACTED], keď sám krajský súd uvádza, že ošípané boli dodané jedine tejto spoločnosti.

9. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že bolo preukázané to, že spoločnosť [REDACTED] [REDACTED] 8. augusta 2012 predala bitúnku [REDACTED] 180 kusov ošípaných od sťažovateľa. Označená spoločnosť síce daň nepriznala a neodviedla, avšak sťažovateľ si splnil svoju povinnosť preukázať samotné dodanie tovaru tejto spoločnosti.

10. Z napadnutého rozsudku podľa sťažovateľa taktiež nie je zrejmé, ako sa najvyšší súd vysporiadal so zistením, že prepravca [REDACTED] potvrdil prepravu podľa CMR dokladov, uviedol, že živé ošípané boli prevzaté v mene odberateľov uvedených na CMR dokladoch, teda v mene odberateľov uvedených na faktúrach, pričom ako konečného odberateľa uviedol bitúnky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] v Maďarsku.

11. Sťažovateľ ďalej namieta, že správne orgány, krajský súd a aj najvyšší súd dospeli k svojvoľnému záveru, že absencia písomného splnomocnenia znamená, že pán [REDACTED] nemal oprávnenie zastupovať maďarských odberateľov [REDACTED] [REDACTED]. Ak pán [REDACTED] s firmami [REDACTED] a [REDACTED] nemal písomnú zmluvu o sprostredkovaní ani obdobnú zmluvu, to ešte neznamená, že nemohol tieto spoločnosti zastupovať.

12. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd nereagoval ani na jeho námietku, že prepravu tovaru zabezpečil odberateľ inou osobou a sťažovateľ mal povinnosť podľa ustanovenia § 43 ods. 5 písm. a) zákona o DPH preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry a prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia, čo aj predložil.

13. Svojvoľný je aj záver najvyššieho súdu, že sťažovateľ sa mohol uistiť a zabezpečiť, aby maďarskí odberatelia daň priznali a odvedli.

14. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 5Sžfk/23/2018 z 30. 04. 2019 porušil základné právo sťažovateľa [REDACTED] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžfk/23/2018 z 30. 04. 2019 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...*“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

19. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

21. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy,

ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010, II. ÚS 173/2013).

24. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

25. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

26. Pokiaľ ide o čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom splnených podmienok na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Výklad ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov zo strany správneho súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podanie správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy musí rešpektovať ústavné garancie práva na súdnu ochranu. Pri samotnom prieskume rozhodnutia orgánu verejnej správy správnym súdom sa uplatňujú princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 102/08, IV. ÚS 572/2018, II. ÚS 104/2019).

27. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov

orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 179/2018, IV. ÚS 283/2018).

28. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

29. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, pretože najvyšší súd:

- sa stotožnil so záverom, že nadobudnutie tovaru od sťažovateľa spoločnosťami

nebolo deklarované napriek tomu, že bitúnok potvrdil dodanie 200 kusov ošípaných 30. augusta 2012,

- nereagoval na námietku sťažovateľa o tom, že spoločnosť mala podľa krajského súdu dodať 200 kusov ošípaných z chovu sťažovateľa, pričom krajský súd zároveň uviedol, že zo zistení správcu dane nevyplýva, že dodané ošípané sú z chovu sťažovateľa,

- nereagoval na námietku sťažovateľa, že z rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, aký bol dôvod nepriznať oslobodenie od dane z dodávky ošípaných odberateľovi keď sám krajský súd uvádza, že ošípané boli dodané jedine tejto spoločnosti,

- nedostatočným spôsobom sa vysporiadal so skutočnosťou, že spoločnosť 8. augusta 2012 predala bitúnku 180 kusov ošípaných od sťažovateľa; označená spoločnosť síce daň nepriznala a neodviedla, avšak sťažovateľ si splnil svoju povinnosť preukázať samotné dodanie tovaru tejto spoločnosti,

- nereagoval na námietku sťažovateľa, že prepravu tovaru zabezpečil odberateľ inou osobou a sťažovateľ mal povinnosť podľa § 43 ods. 5 písm. a) zákona o DPH preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry a prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia, čo aj predložil,

- svojvoľne dospel k záveru, že sťažovateľ sa mohol uistiť a zabezpečiť, aby maďarskí odberatelia daň priznali a odvedli,

- tiež nie je zrejmé, ako sa najvyšší súd vysporiadal so zistením, že prepravca [REDACTED] potvrdil prepravu podľa CMR dokladov, uviedol, že živé ošípané boli prevzaté v mene odberateľov uvedených na CMR dokladoch, teda v mene odberateľov uvedených na faktúrach, pričom ako konečného odberateľa uviedol bitúnky [REDACTED] [REDACTED] v Maďarsku,

- svojvoľne dospel k záveru, že absencia písomného splnomocnenia znamená, že pán [REDACTED] nemal oprávnenie zastupovať maďarských odberateľov [REDACTED] [REDACTED].

30. Ústavný súd s ohľadom na námietky sťažovateľa považuje hneď v úvode za potrebné opätovne zdôrazniť, že (rovnako ako správny súd) nie je skutkovým súdom, resp. súdom tretej či štvrtej inštancie, ktorý by preskúmaval skutkové a právne závery všeobecných súdov. Toto konštatovanie je v okolnostiach tejto veci o to dôležitejšie, že sťažovateľ ústavný súd svojimi námietkami uvedenými v jeho ústavnej sťažnosti práve do tejto pozície postavil a dožaduje sa opätovného prieskumu skutkových okolností, ako aj ich nového, pre neho priaznivejšieho vyhodnotenia.

31. O tom svedčí v okolnostiach tejto veci aj skutočnosť, že námietky sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku sa v podstate prekrývajú s jeho námietkami uvedenými v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu, ako i s jeho námietkami uvedenými v správnej žalobe proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva.

32. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (s. 15, bod 55 a nasl.) dostatočným spôsobom zaoberal všetkými relevantnými

námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho kasačnej sťažnosti, ktoré sa prekrývajú aj s jeho námietkami uvedenými v tejto ústavnej sťažnosti. Pri námietke dodania ošipaných bitúнку [REDAKOVANÉ] najvyšší súd poukázal na to, že tejto spoločnosti bolo zrušené IČ DPH a že na dodacích listoch nebolo uvedené meno prepravcu ani EČV. K preukázaniu dodania ošipaných teda podľa názoru najvyššieho súdu nedošlo. Pokiaľ ide o spoločnosť [REDAKOVANÉ], tá síce fakturovala spoločnosti [REDAKOVANÉ], avšak podľa zistení správca dane daň z nadobudnutia tovaru nepriznala a do štátneho rozpočtu neodviedla. Pokiaľ ide o zabezpečenie prepravy ošipaných, najvyšší súd uviedol, že ak prepravca potvrdil objednanie a uhradenie prepravy spoločnosťou [REDAKOVANÉ], to ešte nie je dôkazom o zdaniteľnom obchode medzi sťažovateľom a fakturovanými maďarskými odberateľmi, a to z dôvodu, že ani jeden z účastníkov obchodného reťazca neznášal náklady prepravy. K preprave tovaru pánom [REDAKOVANÉ] najvyšší súd poukázal na to, že z jeho vypočítania nevyplývalo, že by bol fakturovaný tovar dodaný práve tým maďarským spoločnostiam, ktoré sú uvedené ako odberatelia na sťažovateľom predložených dokladoch. Sťažovateľ si podľa názoru najvyššieho súdu dostatočným spôsobom nepreverenil oprávnenie pána [REDAKOVANÉ] zastupovať maďarských odberateľov, ako ani to, či sa samotná doprava vykoná na ťarchu niekoho z obchodného reťazca, a to v situácii, keď sťažovateľ sám neprišiel do kontaktu so žiadnym zo štatutárov už uvedených spoločností, ktoré v konečnom dôsledku nepriznali a neodviedli daň.

33. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnil právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v napadnutom rozsudku a obmedzil sa iba na opakovanie svojej argumentácie, ktorú uplatnil už pred krajským súdom a pred najvyšším súdom. Tá predstavuje výlučne jeho odlišné skutkové a právne hodnotenie veci, aké zastávajú všeobecné sudy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (pozri tiež II. ÚS 229/2017, III. ÚS 53/2018, IV. ÚS 29/2018, IV. ÚS 597/2018).

34. Pokiaľ ide o tvrdenia sťažovateľa, že najvyšší súd opomenul zohľadniť niektoré jeho námietky, z už uvedeného vyplýva, že najvyšší súd sa všetkým relevantným námietkam sťažovateľa venoval dostatočným a presvedčivým spôsobom.

35. Ústavný súd teda v okolnostiach tejto veci dospel k záveru, že právnej argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje so skutkovými a právnymi závermi daňových orgánov a všeobecných súdov a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

36. Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania orgánov verejnej správy v daňovom konaní. Európsky súd pre ľudské práva k aplikácii čl. 6 ods. 1 dohovoru na takéto prípady judikoval, že jeho aplikácia je v daňových veciach v zásade vylúčená, a to z dôvodu, že takéto prípady tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory vo veci Jussila proti Fínsku z 23. 11. 2006, sťažnosť č. 73053/01, bod 45; rozsudok Veľkej komory vo veci Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, č. 44759/98, body 24 až 31). Daňové spory sa vymykajú z oblasti občianskych práv a záväzkov, a teda prevažne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 dohovoru, a to napriek finančným dôsledkom na situáciu daňových subjektov (tamtiež; tiež IV. ÚS 39/2018, IV. ÚS 76/2018, II. ÚS 64/2019). Výnimku podľa Európskeho súdu pre ľudské práva predstavujú daňové prípady tam, kde sa daňové konanie považuje za konanie trestné. Aj ak by o takýto prípad išlo v tejto veci, už uvedené závery k čl. 46 ods. 1 ústavy by predstavovali dostatočný základ na záver, že k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť nemohlo.

38. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu